

flutning eru fimm til sjeý ár fyrstu ferð og bert tvey ár aðru ferð, tykist Sigrun við gott mót.

– Hatta eru miðaltöl, og tað er ikki víst, at tað júst vera míni lungu, ið bert halda hasi tvey árini, hóast kroppurin stoytti tey fyrru frá sær eftir stutta tíð. Tað eru nógv, sum liva longri enn hasi tvey árini. Eg havi heldur einki annað val enn at vera við gott mót, sigur hon umhugsin.

Og vónin livur saman við teimum á sjúklingahotellinum í Keypmannahavn.

– Vit hava vanligar framtíðarætlanir, sum øll onnur. Júst nú taka vit tó bert ein dag í senn. Tó hava vit enn dreyamar fyri framtíðina, sigur unga mamman.

Orkar einki

Sigrun, maður hennara Mortan og átta ára gamli sonur teirra Jóhan Pauli hava verið í Keypmannahavn í 11 mánaðir og bíða eftir, at Sigrun skal fáa enn ein møguleika til lívið, ið bíðaruttan fyri sjúklingahotellið.

Hon minnst aftur á fyrstu mánaðirnar á hotellinum, og greiðir frá, at hon minnst ta tíðina við gleði.

– Eitt tað ringasta er, at eg einki kann gera fyri at fáa tað betri. Tað er eingin heilivágur, sum eg fái tikið fyri at steðga hesum. Eg einki kann gera við tað

– Tá orkaði eg at ganga, og summarið stóð fyri durum. Vit fóru út saman og vóru bæði á Bakkanum, strondini og Tivoli, sigur unga kollafjarðardaman.

– Nú orki eg næstan einki. Tá eg skal undir brús, má maðurin vaska mær, og eg orki ikki at lata meg í klæðir sjálv. Eg gangi eitt sindur í íbúðini, men um eg skal út, so er tað í koyristóli, sigur hon so eftir ein lítlan steðg.

Saman royna Mortan og Sigrun at snikka saman ein so vanligan gerandisdag, sum tey megna undir verandi umstøðum. Tey fara bæði upp við syni teirra um morgunin, og síðani fylgir Mortan honum í skúla, áðrenn hann kemur aftur at vera um Sigruna.

– Tey flestu spyrja meg, hvat eg fái tíðina at ganga við, men dagarnir ganga bara, og teir ganga rættiliga skjótt, sigur hon umhugsin.

Sigrun, Mortan og Jóhan Pauli liva í einum gerandisdegi við nógvum trýsti. Tey liva við sjúku nær at sær og við óvissu um framtíðina. Sjálv heldur Sigrun eisini, at hendan tíðin í Danmark hevur ávirkað son teirra, hóast hann óivað enn er ov ung-

Sigrun, maður hennara Mortan og átta ára gamli sonur teirra Jóhan Pauli hava verið í Keypmannahavn í 11 mánaðir og bíða eftir, at Sigrun skal fáa enn ein møguleika til lívið, ið bíðaruttan fyri sjúklingahotellið

ur til at seta orð á kenslurnar.

– Hann er nógv ávirkar, og eg veit, at hann hevur nógv tankar, sum eru torførir hjá honum at tosa um. Onkuntíð tá havi eg

lagt hann at sova, hevur hann verið bangin fyri, at eg doygi. Tað er, sum heldur hann, at sigur hann tað hart, so hendir tað, sigur hon syrgin.

Sigrun bíðar eftir at sleppa fram at gera neglirnar

– Hann er tó ein glaður drongur, sum hevur vinmenn og venur fótibólt her í Danmark. Vit eru ordiliga ovfarin av, hvussu væl hann hevur klárað at umstilla seg til ein gerandisdag í Keypmannahavn, sigur hon síðani.

Og tað er víst, at hóast tað er gróthart, at standa í hesi støðuni, so familjan Bisp har, sum tey mugu og vilja vera.

– Hevði eg verið í Føroyum, so hevði eg ligið á sofuni og einki orkað. Nú eri eg her, og tað er okay – serliga tí, at sjúklingahotellið er eitt gott stað at vera, sigur hon.

– Mortan sigur ikki so nógv, men eg veit, at hann vil vera her

fyri meg, sigur hon avgjörd og greiðir frá, at seinast, tá tey stóðu í hesi støðuni, sigldi Mortan úti, og tí var hann annan hvønn mánað hjá Sigruni og annan hvønn mánað burtur.

– Tað vildi hann ikki nú, sigur hon.

Hóast familjan er har, hon má vera í hesi støðuni, so ørkymlar tað Sigruna, at hon einki sjálv fær gjørt fyri at betra um heilsustøðu sína.

– Eitt tað ringasta er, at eg einki kann gera fyri at fáa tað betri. Tað er eingin heilivágur, sum eg fái tikið fyri at steðga hesum. Eg einki kann gera við tað, staðfestir hon.

**Fylg
Sigrun Jóhansdóttir Bisp á Facebook síðu hennara
“Mítt lív við cystiskari fibrosu” har hon javnan dagførir fylgjarunum sínum.**

– Eg havi valt at vera opin um tilgongdina. Fólk spyrja alla tíðina, hvussu tað gongur, og tað er lættast at dagføra á bólkinum. Um eg einki skrivi í longri tíð, so byrja fólk at spyrja. Eg haldi eisini, at tað er stuttligt, deiligt og gott, at fólk hugsa um ein. Tað er gott at vita, sigur Sigrun Jóhansdóttir Bisp